INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

FOTBALISTUL MODERN E O MINGE DE CAUCIUC CU MII DE... TRANZISTORI ÎN INTERIORUL EI!

MIHAI FLAMAROPOL

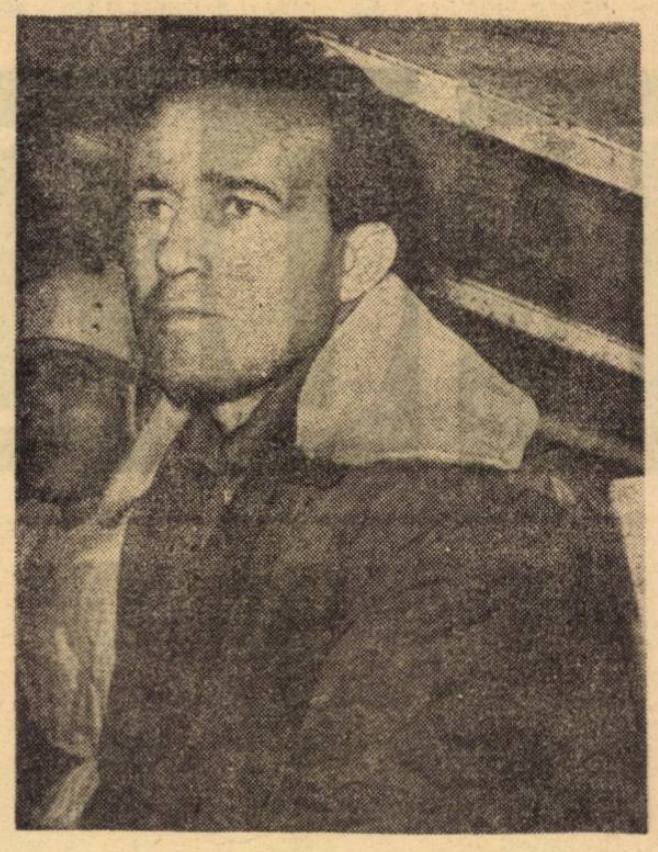

• CONDIȚIA FIZICĂ TITANICĂ ESTE O REALITATE ACTUALĂ A SPORTULUI • ÎN MECIUL CU ALBANIA, NOI NE-AM OPRIT LA 6—0... • CA ANTRENOR DE HOCHEI, TE POȚI MANIFESTA MAI MULT DECÎT ÎN FOTBAL • UN ANTRENOR CARE SE DĂ ÎN SPECTACOL PE BANCĂ ȘI ÎMPOVĂREAZĂ ECHIPA • ECHIPA STRĂZII PLEVNA A DAT FOTBALULUI NOSTRU TREI INTERNAȚIONALI

Cei care au urmărit la T.V. palpitanta ediție 1973 a campionatului mondial de hochei de la Graz au putut vedea în spatele mantinelei (care „acoperea" banca echipei noastre) un bărbat înalt, care nu a stat o clipă locului : acesta era antrenorul național nostre de hochei, Mihai Flamaropol.

Foarte puțini dintre tinerii iubitori ai sportului știu, însă, că Mihai Flamaropol a fost un foarte bun jucător de fotbal. El a jucat timp de 15 ani în prima noastră divizie, la Juventus-Petrolul (1938—1951) și la C.C.A. (1951—1954).

Mihai Flamaropol este unul din sportivii de mare clasă, care, datorită dragostei sale pentru sport, a știut să învingă... anotimpurile, jucînd fotbal și hochei, după exemplul unor înaintași celebri ca Vsevolod Bobrov (U.R.S.S.) și Vladimir Bouzek (Cehoslovacia).

Convorbirea noastră de astăzi cu Mihai Flamaropol urmărește, dacă vreți, înfățișarea unui punct de vedere detașat de preocupările curente ale fotbalului, și, poate, urmare a acestui fapt, a unui punct de vedere mai... proaspăt.

— Cum ați reușit să îmbinați fotbalul cu hocheiul, la nivelul performanței ?

— N-a fost o problemă. Mai mult decît atît, am simțit și nevoia unui al treilea sport — tenisul — pe care l-am practicat vreme îndelungată, la vîrsta formei maxime pentru fotbal.

— Ați avut, desigur, avantajul unui program fotbalistic mai redus, față de cel de astăzi.

— Acest avantaj a fost o medalie cu două fațete. Fotbalistul Flamaropol de atunci ar fi vrut foarte mult să aibă regimul și frecvența fotbaliștilor de astăzi. Cei din generația mea au avut marele handicap al unui calendar internațional foarte redus. Iată de ce, deși am 15 ani de Divizia A, am jucat doar patru meciuri în echipa națională A și 11 la B. Datorită acestui fapt, noi, fotbaliștii din generația Apolzan și Petschovschi (jucători care nu au corespondenți valorici astăzi), sîntem deseori „puși la zid" cu întrebarea : Dar voi ce ați făcut pentru istoria fotbalului ? Întrebarea e falsă. **Mie mi-ar fi foarte ușor să o dejoc. Iată, de pildă, în cele patru meciuri pe care le-am susținut în cadrul echipei naționale, n-am pierdut nici un joc. Am cîștigat cu Bulgaria (3—2), am cîștigat cu Cehoslovacia (2—1), am învins Albania cu 6—0, fără să mai insistăm după pauză, privind cu o oarecare îngăduință spre vestiarul fotbaliștilor albanezi, care erau conduși la pauză cu 5—0. În sfîrșit, în 1951, la Praga, în ultimul meu joc în echipa națională, am reușit un meci cu care ne mîndrim și astăzi : 2—2, prin golurile înscrise de Vaczi.**

— Vă mai aduceți aminte formația cu care ați intrat pe teren ?

— Asta nu se uită : Voinescu — Zavoda II, Apolzan, Farmati — Flamaropol, Bone — Filote, Zavoda I, Vaczi, Petschovschi, P. Moldoveanu.

— De ce, atunci cînd ați ajuns la vîrsta alegerii profesiunii, ați preferat meseria de antrenor de hochei ?

— Cred că întîmplarea a avut un rol important. Mi-aduc aminte, în 1951, la Poiana, au avut loc niște Jocuri de iarnă. Am jucat și eu hochei, în echipa noastră națională. Într-o seară, la masă, după joc, antrenorul echipei sovietice, Korotkov, a spus, adresîndu-se tehnicienilor noștri : „E bine să faceți antrenor de hochei din Flamaropol". Și vorba asta mi-a rămas în cap...

— Nu regretați faptul că v-ați îndepărtat de fotbal ?

— Îmi place meseria pe care o am, deși fotbalul rămîne marea mea dragoste. Adevărul e, însă, că un antrenor de hochei se poate manifesta mai mult decît în fotbal. La hochei poți lua mai multe decizii. La hochei faci corp comun cu echipa. Gîndește-te că, în timp ce pe gheață se află șase jucători, tu te afli în mijlocul celorlalți 14, și că adevărata meserie se face în minutele în care te afli în mijlocul „celor 14". Meseria mea e teribil de interesantă. Trebuie să te stăpînești în fiecare secundă. Și acest efort te trage spre luptă. La hochei, ca și la fotbal de altfel, calmul antrenorului este hotărîtor. Îmi aduc aminte, cînd jucam fotbal, era destul să mă uit spre banca antrenorului meu, pentru ca să-mi dau seama imediat dacă treaba mergea bine sau nu. Din fericire, am avut antrenori de mare stăpînire : Carol Maior, mult regretatul Vogl și Braun. **Un antrenor care se dă în spectacol pe bancă își împovărează echipa. La hochei e și mai greu. Gîndește-te că cei cinci care se retrag de pe gheață au un puls de 160 de bătăi. E suficient un singur gest necontrolat din partea antrenorului, pentru ca totul să ia foc.**

— Ce părere aveți despre evoluția fotbalului ?

— Fotbalul a crescut. La Graz am avut prilejul să văd la televizor meciul retur Bayern München — Ajax. Dacă ți-aș spune că în cadrul echipei olandeze fundașii sînt mai rapizi decît extremele, cred că aș spune totul despre ceea ce înseamnă fotbalul modern. În general, în sportul mondial există o licitație vertiginoasă, care îi faci cu multă greutate față. În fond, nu e simplu lucru să te antrenezi dimineața, cînd joci seara, așa cum se întîmplă deseori la hochei. În fotbalul mondial cursa are o viteză infernală. În meciul pe care l-am văzut la televizor, mi-am dat seama că Ajax are 13 vedete de aceeași valoare. Noi, din păcate, avem mari inegalități în echipe. Și nu știu, zău, dacă avem măcar o echipă completă. Știu însă că echipele noastre sînt la discreția bunei dispoziții a lui Dumitrache, a lui Dumitru sau a lui Domide.

— Cum vedeți realizabil progresul fotbalului nostru ?

— Întrebarea este mult prea generală. Un răspuns general ar trebui să se refere la creșterea fotbalului de masă. În timpul turneului jucat de echipa noastră de hochei în Olanda, am mers cu trenul între Eindhoven și Rotterdam. E o distanță mică. Un fel de București — Ploiești. Dar, am numărat vreo 50 de terenuri gazonate...

Asta este problema de perspectivă. Dacă ar fi să mă refer la unele măsuri speciale pentru creșterea clasei de joc a fotbaliștilor noștri, m-aș gîndi în primul rînd la ÎMBUNĂTĂȚIREA RADICALĂ A PREGĂTIRII FIZICE GENERALE și, în egală măsură, la eliminarea tuturor surselor de plictiseală.

— Să dezvoltăm puțin ambele idei.

— Condiția fizică titanică este O REALITATE MONDIALĂ a sportului modern. Am auzit și am citit în cadrul acestei pagini cum specialiștii fotbalului deplîng insuficienta pregătire generală a școlarilor care pornesc pe drumul fotbalului. Ce au de făcut fotbaliștii de astăzi ? Mie mi se pare anormal să vorbești doar despre neajunsurile educației fizice în școală. Dacă s-a întîmplat să fie așa, resemnarea este sfetnicul cel mai nepotrivit. Iată de ce cred că fotbaliștii de astăzi au datoria să amelioreze PE CONT PROPRIU pregătirea lor fizică. Nu știu dacă exemplul meu este cel mai potrivit, dar vreau să-l dau. Îmi aduc aminte, pe vremea cînd eram fotbalist, lucram vreo trei-patru ore dimineața. Eram controlor la benzinării. Făceam cuplu cu Ilie Oană. Forțînd puțin norma, făceam în trei-patru ore controalele respective. La 11 eram pe terenul de tenis, unde jucam vreo două-trei ore. După masă avea loc antrenamentul de fotbal. Eram într-o activitate permanentă. Vă rog să mă credeți, într-o vreme am făcut și polo, paralel cu toate celelalte. Dacă mai adaug și hocheiul, pe care-l jucam timp de trei luni iarna, îți vei da seama că ieșeam (oarecum) din canoanele pregătirii prescrise. Țin să-ți adaug însă că această pregătire fizică „haotică" m-a ajutat imens în fotbal și în sport în general. Făcînd sport de o viață, mi-a fost simplu să semnez pentru C.C.A. la vîrsta de 31 de ani. Aș mai vrea să-ți fac o mărturisire. În perioada în care „înnebunisem" după tenis, trăgeam uneori chiulul la antrenamentele de fotbal. „Ciogli" Vogl m-a „ras" de cîteva ori. Dar, în ciuda acestei situații, perioada „rebelă" a fost cea mai rodnică din activitatea mea fotbalistică. Cînd spun perioadă rebelă, însă spun cam opt ore de sport pe zi.

— V-ați referit la problema plictiselii.

— E o problemă foarte importantă în sportul de performanță. Antrenorul în general și cel de fotbal în special trebuie să fie un adevărat radar al stării de spirit a fotbaliștilor săi. Eu, ca jucător, am fost propriul meu radar. Apariția tenisului, ca pasiune, a fost o reacție împotriva plictiselii... tehnice care ar fi putut să vină. La 28—29 de ani, tu, fotbalist de performanță, trebuie să dozezi cu de la tine putere, în lupta împotriva plictiselii sau a saturației fotbalistice inerente.

— Cum vedeți rezolvată problema în condițiile de astăzi ?

— Există o singură... problemă : pasiunea pentru sport, **care te poartă spre risipa de efort. Dacă iubești mult fotbalul, e imposibil să nu găsești soluția. Dă-mi voie să-ți spun că intuiția în fotbal mi s-a dezvoltat și mai mult după tenis. E o legătură permanentă, care lasă urme în creier. Repet, însă, totul pornește de la pasiune. În sport nu există căi de mijloc. Generația mea l-a iubit foarte mult. Echipa de fotbal a străzii noastre, echipa de pe Plevnei, a dat fotbalului românesc trei internaționali : Gică Popescu, Iordache și Flamaropol. Fotbaliștii de astăzi, chiar dacă n-au jucat într-o echipă de stradă, au destule mijloace. Și, în orice caz, condiții infinit superioare nouă.**

— Ce sfat ar da fostul fotbalist Flamaropol jucătorilor de astăzi ?

— Nu-mi permit să dau sfaturi. Îmi permit doar să spun ceva care s-ar putea converti într-un sfat : în vara asta, echipa de hochei Dinamo va juca fotbal. Sportivul (sau fotbalistul) anului 1973, cum îmi spunea un vestit antrenor european, trebuie să fie ca o minge de cauciuc, cu mii de tranzistori în interiorul ei. Sînt absolut de acord cu el...

Ioan CHIRILA

CU CITITORII • DIALOG

• O LISTĂ-ARGUMENT. **CONSTANTIN CHIPEREA** este controlor tehnic de calitate la Uzinele Tractorul din Brașov. Urmărește cu atenție toate dezbaterile asupra diferitelor probleme ale sportului, în general, și ale fotbalului, în mod deosebit. Cum a fost și cea privind echipele de tineret, împotriva existenței cărora se ridică vehement. „Oricît ar încerca unii antrenori să demonstreze eficiența campionatului de tineret-rezerve, eu rămîn la convingerea că acesta nu-și atinge scopul. Tocmai pentru că poți număra pe degete pe acei jucători care au fost promovați efectiv din rîndurile acestor echipe..."

— Exagerați, stimate tov. Chiperea. Sau, altfel spus, ca să folosim termenii dv., v-ar trebui cam multe... degete pentru a-i putea număra pe toți jucătorii care și-au făcut „ucenicia" la tineret-rezerve și care acum activează în Divizia A sau la diferite echipe din eșalonul secund. Iată cîțiva dintre ei : Catargiu, Sinăuceanu, Mioc, Volmer, Pană (Sport Club), Cozarec, Angelescu, Ciupitu (F.C. Petrolul), Niculescu, Oprea, Bondrea, Dașcu, Smarandache, Boșoteanu, Donose (Universitatea Craiova), Cristache, Ciugarin, Aelenei, Mulțescu, Sameș (Steaua), Ștefan, Porațchi, Munteanu, Mureșan („U" Cluj), Rădulescu (F. C. Constanța), Moldovan, Bataciiu (Dinamo), Ștefan, M. Stelian, Grigoraș, Fl. Marin (Rapid), etc., etc. E lungă lista...

„Cei mai mulți dintre jucătorii formațiilor de tineret-rezerve participă formal la meciuri, există un dezinteres față de competiție. Poate cu una-două excepții, făcute de echipele din fruntea clasamentului...".

— Asta este o cu totul altă problemă, a cărei rezolvare nu constă în nici un caz în... desființarea campionatului. Dimpotrivă. Sigur că mai există la aceste echipe și jucători fără nici o perspectivă de a fi promovați, alții depășiți de cerințele actuale ale fotbalului de performanță. Important este ca la aceste formații să se lucreze cu pasiune și tragere de inimă pentru a satisface cerințele de cadre ale divizionarelor A. În acest mod campionatul de tineret-rezerve își justifică rațiunea de a fi. Subscriem sugestiei dv., tov. Chiperea, ca acei jucători care promit, dar nu-și găsesc loc în primele echipe, să fie împrumutați pe un termen limitat chiar și unor divizionare B sau C, unde se pot căli și mai bine în lupta aprigă pentru un punct în plus în clasamentul uneia sau alteia dintre competiții.

• **ÎN JOC, PROPRIILE INTERESE.** „Sînt constănțean — ne scrie **ION ABAGIU** — și trebuie să vă spun că mă pasionează fotbalul. Recent, cu ocazia dublei întîlniri Rapid — Leeds, s-a arătat că, printre multe alte cauze ale eliminării bucureștenilor din Cupa cupelor, se numără și aceea că, în timp ce englezii se aflau atunci în plină competiție, Rapid nu jucase decît cîteva meciuri de pregătire. Nu se poate găsi oare o rezolvare a acestei probleme ? F.R.F., sau cluburile în cauză, nu pot solicita amînarea respectivelor meciuri ?..."

— Nu, nu pot. Datele disputării etapelor cupelor europene, fixate de U.E.F.A., sînt obligatorii. Singura soluție ar fi ca și campionatul primei noastre divizii să se desfășoare non-stop, ca cele din R. F. Germania, Franța, Anglia sau Italia. Deci, fără întreruperea de aproape trei luni din perioada de iarnă. Dar, aceasta este o chestiune destul de complicată.

„O altă nedumerire pe care o am se referă la programările etapelor. A fost un timp cînd se considera, și pe bună dreptate, că meciurile care se joacă sîmbăta aduc mai multă lume la stadion. S-a renunțat ușor la astfel de programări. Păcat ! Pentru că nu ar trebui să ne fie indiferent dacă un meci se joacă pe un stadion plin sau pe unul cu tribunele dezolant de goale...".

— Mai mult chiar. Unele echipe preferă să joace la concurență de parcă le-ar fi străine... propriile interese. Așa că, ce să mai vorbim de programări sîmbătă ?

• **TRANSMITEM O MARE RUGĂMINTE.** Din Slănic-Prahova ne-a expediat o scrisoare-rugăminte **ION AUREL STANCIU : „Sînt de meserie strungar, lucrez la uzina din Plopeni, îndrăgesc colectivul în care-mi desfășor activitatea. În același timp iubesc fotbalul. Acest sport a contribuit mult la realizarea mea ca om, familia și școala ajutîndu-mă să-l practic în mod organizat...".**

— Bun. Și care-i necazul ?

„El a început în iarna acestui an. După ce am efectuat stagiul militar, am revenit la echipa mea, Viitorul Slănic. N-am știut că, imediat, trebuia să depun o cerere de transfer înapoi, la echipa de unde plecasem militar, și termenul de transferări a fost depășit. Cînd am aflat, mi s-a făcut negru înaintea ochilor, fiind pus în situația de a nu mai putea să joc pînă la toamnă. Am fost la C.J.E.F.S. Prahova. Mi-au spus să mă adresez federației. Am solicitat sprijin și federației. De acolo am fost înștiințat că numai comisia județeană hotărăște. Unii spun una, alții spun alta. În această situație cu ce fac ? Vă rog din tot sufletul să mă ajutați. Vă rog mult de tot...".

— Să știți că federația nu a greșit atunci cînd v-a trimis să vă rezolvați cazul prin comisia județeană de fotbal. În regulamentul de organizare a competițiilor scrie negru pe alb că numai ea are dreptul de a vă relegitima. Și mai spune ceva acolo : termenul de legitimare, din momentul lăsării la vatră, nu trebuie să depășească 45 de zile. Vedeți, deci, neglijențele se... plătesc.

• PE SCURT •

I. Sorodoc (com. Ștefănești-Botoșani) : Ivăncescu este din comuna Adîncata-Ilfov; **C. Bărbieru** (com. Dedulești-Brăila) : calea Giulești nr. 18, București; **E. Tuțu** (Petroșani) : înlocuirea respectivă s-a făcut în min. 76; **C. Lăscălescu** (Rm. Vîlcea) : Dumitrache a debutat în Divizia A la Dinamo și de atunci numai la această echipă a jucat; **P. Dinu** (com. Piscu-Galați) : 1. Am transmis urările dv. jucătorului Cornel Dinu 2. Încă n-ați aflat că Dumitru joacă, de un... an, la Steaua ?; **V. Radu** (Sibiu) : Flavius Domide este arădean. A mai jucat, dar foarte puțin timp, la echipa C.F.R. din orașul său.